

ALEKSANDAR

SIMIĆ

KOMPOZITOR, 41, BEOGRAD

INTERVJUISALA: MILJANA NEŠKOVIĆ/FOTO: X

Čovek čija se muzika podjednako slušala u Ujedinjenim nacijama, Nasi, Vatikanu i Rusiji kroz svoj rad već godinama ne samo što niže ogromne uspehe već i dokazuje da klasika zaista može da bude neopisivo kul.

Nedavno se vratio sa foruma Alijanse civilizacija Ujedinjenih nacija na Baliju, upravo piše novi violinski koncert i priprema se za novu seriju koncerata. S vremenom, naučio je mnogo toga o svemu. Naravno, to ne znači da je uspeo da shvati žene.

> **Hrabar je** onaj koji je spreman da po cenu sopstvene žrtve uradi pravu stvar. Super je biti hrabar, ali nije loše tu osobinu kombinovati sa još nekom poput plemenitosti i empatije.

> **Muzika** je svojevrsna veština pretakanja života u zvuk. Zabranjene ljubavi, epske pobeđe, fantastični svetovi ili naizgled obična svakodnevnica – nešto od toga bude pretvoreno u simfoniju, nešto u rif na električnoj gitari, a nešto u brujanje didžeridua. Najvažnije je da je istinito.

> **Najbolja stvar kod klasične muzike** je njen vanvremenski karakter. Meni Vivaldijeva „Godišnja doba” redovno zvuče kao nešto što bi trebalo da bude napisano tek u 25. veku.

> **Zahvaljujući svom ludom i nelinearnom životu** i iskrenoj veri u ideju da svi moramo dati svoj doprinos u pravljenu lepšeg, boljeg i pravednijeg sveta, često imam priliku da se srećem sa šefovima država, verskim liderima i visokim zvaničnicima različitih međunarodnih organizacija. Ja sam ceo život opsednut time da što više naučim i što bolje razumem svet oko sebe, ali u takvim trenucima gledam da oni nauče nešto od mene. Najbolja ideja postaje vredna tek kada stigne do nekoga ko je u stanju da je progura i uz pomoć mnogo ljudi realizuje.

> **Istorija religije** je prepuna zloupotreba. Neverovatno je za kakve je svinjarije čovek sposoban i kako ga nikada nije bilo sramota da kaže da je to radio u ime Boga. Dok ne naučimo da nemamo prava na svoje privatne bogove i da je jedan jedini način da odamo poštovanje jednom jedinom tvorcu taj što ćemo voleti i čuvati sva njegova stvorenja, nema od nas ništa.

> **Da mogu da upoznam** samo jednu istorijsku ličnost, možda bih tu želju ispucao na Josipa Broza. Odneo bih mu 88 ruža iflašu vinjaka i zamolio ga da mi ispriča integralnu i necenzurisanu priču o misteriji zvanoj Tito. Imam utisak da će i Vatikanska biblioteka u jednom trenutku otkriti sve svoje tajne, a da će priča o maršalu iz Kumrovca ostati pod velom mita i apokrifije.

> **Impresionaraju me** ljudi koji umeju da izađu na kraj sa surovošću sveta u kome živimo, bez utapanja i uklapanja. Lekari koji zadržavaju empatiju, političari koji su zadržali pubertetski idealizam, advokati i sudije koji su sačuvali veru u pobeđu pravde. Takvih je srazmerno malo, ali me baš zato i impresioniraju.

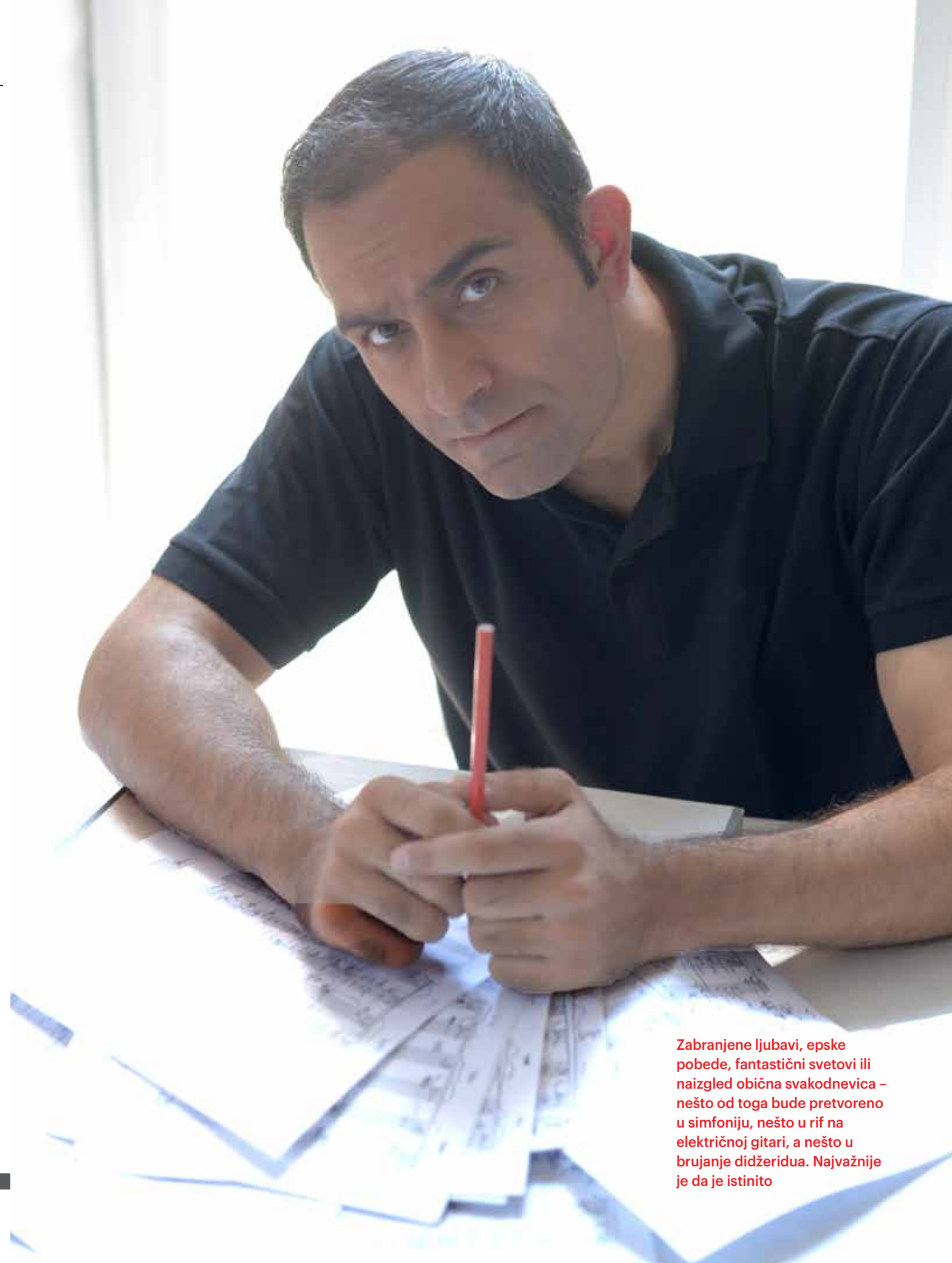
> **Žene?** Svako ko je u stanju da ustvrdi kako je bilo šta naučio ili provalio kada su žene u pitanju nije naučio ništa! Za mene su žene bile i ostale potpuna misterija – i to je sigurno jedna od stvari koja ih čini tako neumitno interesantnim. Bolje pitajte moljca šta je naučio o sveći.

> **Takozvana seksualna emancipacija** je genijalan pokazatelj apsolutne dezorijentisanosti i opstruktivne kontradiktornosti naše civilizacije. Živimo u vremenu u kome nije sramota ukrasti, prevariti ili ubiti, ali je i dalje veoma sramota nekome prići i pozvati ga u bioskop.

> **Od oca sam naučio** kako da se radujem životu i da u planovima i životnim ambicijama koristim ajnštajnovsku umesto njutnovske mehanike. Sve je moguće ako u to dovoljno čvrsto verujemo, a to što smo u toj veri redovno sami zapravo bi trebalo da nam bude podstrek i potvrda pre nego obeshrabrujući faktor.

> **Svaki čovek ima različitu definiciju sreće.** Neko je srećan kad se najede, neko kad se zaljubi, a neko kad osvoji sedmicu na „lotou”. Kao što je lepota u oku posmatrača, tako se i sreća verovatno nalazi u našim očekivanjima. Zato verujem da smo bliži tome da budemo srećni ako smanjujemo svoja očekivanja – ili ako naučimo da budemo istinski zahvalni.

> **Da mi je ostao još jedan obrok,** tražio bih da me odvedu negde u majčinu daleko i da mi kuvaju nešto što se priprema danima. Mnogo volim klopnu, ali još više volim život. ☺

Zabranjene ljubavi, epske pobeđe, fantastični svetovi ili naizgled obična svakodnevnica – nešto od toga bude pretvoreno u simfoniju, nešto u rif na električnoj gitari, a nešto u brujanje didžeridua. Najvažnije je da je istinito